

ŻALIK LUDWIK (1903-1975)

Urodził się 12 sierpnia 1903 roku w Gostyniu w wielodzietnej rodzinie robotniczej Walentego i Karoliny z domu Glinka. W latach 1910-1918 uczęszczał do szkoły powszechnej w Gostyniu. Z powodu braku środków edukację kontynuował w drodze samokształcenia, zarabkując przy tym na utrzymanie. Znalazł pracę pomocnika biurowego w kancelarii adwokackiej i notarialnej dr. Sarrazina, zdobywając w ciągu dwóch lat dobrą orientację i praktykę urzędniczo-prawną.

Po odzyskaniu niepodległości przeniósł się na Kociewie na Pomorzu Gdańskim. Od 1 lipca 1921 roku do 30 kwietnia 1924 roku był pracownikiem kontraktowym, a od 1 kwietnia 1926 roku sekretarzem Wydziału Powiatowego w Starostwie Powiatowym w Starogardzie. Od 1 października 1924 roku do 1 marca 1926 roku odbył służbę wojskową w 40. pułku piechoty we Lwowie. 1 grudnia 1934 roku został mianowany inspektorem samorządu gminnego, pozostając na tym stanowisku do czasu wkroczenia okupantów. Kwalifikacje zawodowe doskonalił na kursie dokształcającym w Poznaniu (1929) i w Instytucie Komunalnym w Warszawie (1937-1938). Przez cały okres pracy w Starogardzie aktywnie działał społecznie: jako członek Związku Harcerstwa Polskiego, Towarzystwa Czytelni Ludowych (sekretarz powiatowy) i Towarzystwa Kulturalno-Oświatowego „Scena Polska” (grał w przedstawieniach teatralnych). Należał też do Polskiego Związku Zachodniego.

Z chwilą wybuchu II wojny światowej ewakuował się wraz z polską kadrą urzędniczą. W czasie okupacji przebywał w Generalnym Gubernatorstwie i pracował w samorządzie powiatowym Tarnowa jako inspektor gminny na powiaty tarnowski, brzeski i dąbrowski (7 marca 1940-27 lipca 1944). Po wkroczeniu wojsk radzieckich Tarnowa, od 19 stycznia 1945 roku powrócił do pracy w tamtejszym Starostwie Powiatowym.

23 kwietnia 1945 roku przeniósł się do Starogardu i zgłosił się tam do pracy w administracji. Od 1 czerwca 1945 roku objął stanowisko referenta i inspektora samorządu gminnego, a od 3 sierpnia 1945 roku pełnił funkcję sekretarza Związku Pracowników Samorządu Terytorialnego. 20 października 1945 roku został burmistrzem Starogardu. 1 grudnia 1945 roku wprowadził statut organizacyjny Zarządu Miejskiego. Funkcję burmistrza pełnił do 18 grudnia 1946 roku, zrzekając się tego urzędu. Od 22 lutego 1947 roku był likwidatorem Miejskiej Komunalnej Kasy Oszczędności w Starogardzie. Od 1 kwietnia 1947 roku pracował jako urzędnik Powiatowego Związku Gminnych Spółdzielni. W wyborach 16 kwietnia 1961 roku z listy Frontu Jedności Narodu (okręg 5) został radnym Miejskiej Rady Narodowej. Był członkiem Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska, należał do Stronnictwa Ludowego. Współtworzył kociewski ruch regionalny. Na Walnym Zgromadzeniu Towarzystwa Miłośników Ziemi Kociewskiej (22 czerwca 1973) otrzymał funkcję sekretarza, którą sprawował do śmierci.

Z poślubioną w Starogardzie 30 kwietnia 1930 roku Heleną Piotrkowską (1910-1996) miał czworo dzieci: Stanisława (1931), Jadwigę (1932), Janinę (1935) i Władysława (1943).
Zmarł 1 listopada 1975 roku.

J. Milewski, *Dzieje Starogardu Gdańskiego (miasto i powiat)*, Gdynia 1959, s. 221; B. Skurko-Kanclerz, *Z życia kulturalnego Starogardu Gdańskiego w okresie międzywojennym, Kociewie*, Gdańsk 1969, s. 176, 202.